

Opstaan voor hoop en perspectief

Goeiemiddag allemaal,

Goed gebruncht vanmorgen?

Ik zie het aan al jullie kleine oogjes, de fuif was duidelijk weer stevig dit jaar.

En terecht, ja, ons zomerweekend: het is echt thuiskomen, telkens weer. Sommigen komen al van in het prille begin. De echte veteranen. Zij zijn degenen bij wie je de sappige verhalen kunt gaan sprokkelen.

Anderen onder jullie zijn nieuw, en hopelijk voelen jullie je als een vis in het water.

Voorzitters en parlementsleden komen en gaan, maar het zijn jullie, die basis, die de motor zijn van onze partij, van onze politieke overtuiging. En dit jaar ben ik extra blij.

Ik groeide een hele meter dit jaar. Ja, uiteraard figuurlijk. Op 6 maanden tijd maar liefst 1500 leden bij.

En ook dit 20ste Europese zomerweekend is een recordeditie. Een jubileumjaar, grand cru.

Qua schoon volk, innerlijk en uiterlijk, qua programma en qua populariteit.

Onze groene partij groeit en bloeit.

En dat is geen toeval.

Het is het resultaat van onafgebroken hard werk, dag in, dag uit, van jullie allemaal.

En dus hoop ik dat dat jullie uit dit zomerweekend een karrenvracht energie en goesting halen.

Een karrenvracht.

Om een heel jaar mee toe te komen, om uit te dragen.

Het hoeven niet alleen de vreselijke bosbranden van afgelopen zomer te zijn die zich razendsnel verspreiden.

Het hoeft niet altijd de negativiteit te zijn, die als een lopend vuurtje raast.

Laten we het positieve opnieuw aanstekelijk maken.

Laten we het positieve opnieuw viraal laten gaan.

Vrienden,

Wat hier gebeurt, op dit zomerweekend, bewijst dat het anders kan.

In een stroom van negativiteit, willen wij blijven inspireren.

We kiezen voor perspectief in plaats van stilstand.
We kiezen voor vertrouwen in plaats van wantrouwen.
We kiezen voor hoop in plaats van angst.

We kiezen voor wat mensen verbindt.

En dat maakt me trots en fier .

Georges

En dat is geen toeval. Met het verhaal dat alles slecht is en er geen alternatief is, nemen wij geen genoegen.

Want er zijn zoveel mensen daarbuiten, die snakken naar perspectief, naar een hoopvol verhaal.

Verhaal Georges in eigen woorden

Neem nu Georges.. Georges is 59, wijs en grijs van haren, maar nog super-energiek. Hij is dol op zijn kleinkinderen en koken. Soms combineert hij beide. Georges werkt al heel zijn leven in hetzelfde bedrijf. Hij is onderaan de ladder begonnen en werkte zijn op tot een leidinggevende functie. H. Een paar maanden geleden werd het bedrijf overgenomen door een grotere concurrent. .en terwijl hij normaal thuis met krachtige hand de slagroom klopt, stukt dit keer het ritme. Zijn vrouw kijkt vragend. En hij vertelt. Over de .taken hem werden afgenomen. Over plaatsen die herschikt worden. Over geruchten in de gangen.. Over hoe de rustige vastheid van zijn job plots omsloeg naar onzekerheid.

En toen kwam er **dat** bericht.

Een venijnig nieuwtje. In de staart van het zomerakkoord.

Wie langer dan een jaar werkloos is, en ouder dan 50 zal terugvallen op het minimumrecht voor pensioenopbouw.

Hij heeft moeten opzoeken, wat dat betekende, 'minimumrecht'. Maar in mensentaal betekent het dat het **laagste** in plaats van het **laatste** loon nu zal tellen voor zijn pensioenopbouw.

Gepensioneerden krijgen wel de vrijheid om onbeperkt bij te verdienen na hun 65ste.

Georges is er vet mee.

"Er wordt verwacht dat het aantal bijklussende gepensioneerden sterk zal toenemen," wordt er gezegd.

No shit Sherlock. Hoe zou dat komen?

Waarom heeft hij deze oneerlijke behandeling verdiend? Het is toch niet zijn fout dat de arbeidsmarkt oudere werknemers niet lust?

Georges is niet de enige die met al deze vragen worstelt.

En die vragen, die verdienen een antwoord.

Een antwoord dat waardigheid garandeert. Zoals een basispensioen dat doet. Met een basispensioen zorgen we voor financiële zekerheid. Garanderen we voor iedereen een goed pensioen, een stevige basis die wordt aangevuld met gewerkte jaren.

Want niemand verdient het om op zijn oude dag in onzekerheid te leven.

Zo geef je oudere werknemers opnieuw hoop en perspectief.

Dat is wat wij zouden doen.

Aamina

Georges is niet de enige met kopzorgen.

Verhaal Aamina in eigen woorden

Aamina is een vrouw van midden dertig, met twee kinderen. Haar oudste zoon Yassin heeft een autismespectrumstoornis. Straks gaat hij naar het derde leerjaar.

Voor het eerst ziet Aamina dat nieuw begin niet met frisse moed, maar met een stevige knoop in haar maag tegemoet. Yassin gaat naar een gewone school. Dat is één van de dingen waar Aamina nog elke dag dankbaar voor is. Yassin is een slimme jongen, maar hij mist de mentale flexibiliteit van andere kinderen. En dus moet hij af en toe tot rust kunnen komen. Heeft hij wat speciale zorg nodig, of een plek om even te bekomen. Aamina ging de afgelopen jaren samen met de school, schatten van leerkrachten en directie, op zoek naar een oplossing. Ze zochten expertise, deelden informatie, maakten een stille ruimte voor alle kinderen die nood hebben aan een momentje rust. Yassin kreeg een zorgjuf bij wie hij terecht kon. Het werkte.

En toen kwam er dat bericht.

Een onheilspellend nieuwtje, op de allerlaatste dag van het schooljaar. De individuele begeleiding voor Yassin valt weg. De school krijgt nog maar een beperkt aantal uren om kinderen individueel te begeleiden.

En dus weet Aamina niet of Yassin daar bij zal zijn. Of hij op 1 september zijn vertrouwde zorgjuf zal terugzien. Of hij überhaupt nog begeleiding zal krijgen.

Beseffen de dames en heren die dit soort dingen plotsklaps doorvoeren welke impact dat heeft? Hoeveel kinderen er slachtoffer zijn?

Aamina is niet de enige ouder met deze vragen.

En die vragen, die verdienen een antwoord.

Wij willen dat iedereen een plaats heeft op school. Dat scholen, ouders en kinderen weten waar ze aan toe zijn.

Dat iedereen de zorgen krijgt die ze nodig hebben zodat ouders niet meer met elkaar moeten concurreren.

En ja, dat betekent dat je meer moet investeren in onderwijs.

Zo geef je ouders en kinderen opnieuw hoop en perspectief.

Dat is wat wij zouden doen.

Toon

Iets helemaal anders. Hebben de pannenkoeken gesmaakt gisteren?

Wees gerust,

Het waren veilige eieren. Ik heb ze allemaal persoonlijk een voor een gebroken en gecontroleerd.

Maar alle gekheid op een stokje. Dit is eigenlijk niet grappig. Hoeveel voedselschandalen zijn er nog nodig vooraleer we wakker worden? Waarom wordt een renner in de Tour de France meer gecontroleerd dan ons voedsel?

Weten wat er op ons bord ligt. Dat is toch niet te veel gevraagd.

Het zijn ook de vragen van Toon, wiens vader jaren geleden een biokippenboerderij startte, uit onvrede met de grootschalige voedingsindustrie. Ook zijn omzet kelderde.

Die vragen verdienen een antwoord.

Grootschalig industriële voeding is te kwetsbaar voor fraude. Daarom pleiten wij voor een ander, diervriendelijke en kleinschaliger landbouwsysteem.

Waarom zit voedselagentschap, de toezichthouder, onder Landbouw, de sector die het moet controleren

Toen wij in de regering zaten hebben we voedselagentschap opgericht en ondergebracht onder Volksgezondheid. Dat was ons antwoord op de dioxinecrisis.

FAVV moet terug waar het thuishoort onder volksgezondheid en meer middelen krijgen om meer controles uit te voeren.

Dat is wat wij zouden doen.

Vrienden,

Het was geen zorgeloze zomer voor Toon, Aamina en Georges.

Het zijn verhalen die verontwaardiging oproepen.

En terecht.

Maar, lieve vrienden,

Verontwaardiging zonder actie is verloren energie.

We hoeven ons niet neer te leggen bij deze gang van zaken. Dat doen Georges, Aamina en Toon ook niet. Georges doet nu vrijwilligerswerk en Aamina heeft een oudergroep opgericht. Toon breidt de boerderij verder uit met andere dieren, om tegenslagen op te vangen.

En dat verdient respect.

Maar het feit dat ze opstaan en verdergaan ontslaat de politiek niet van zijn verantwoordelijkheid om andere keuzes te maken.

Want achter Georges, Aamina en Toon zijn er zo velen.

Zij zijn geen slachtoffers van een natuurwet, maar van politieke keuzes.

Het is aan de politiek om hen opnieuw hoop en perspectief te bieden.

Zij kijken naar ons en vragen een antwoord dat eerlijk, menselijk en rechtvaardig is.

en ik zeg tegen hen: jullie kunnen op ons rekenen

Vrienden,

We komen al 20 jaar samen hier, in Nieuwpoort, aan de Noordzee. Voor ons een plek van warme herinneringen en vriendschap. Maar 100 jaar geleden woedde de gruwel van de oorlog hier in volle hevigheid.

Ook vandaag zien we waartoe haat kan leiden. Laffe aanslagen op onze meest geliefde plaatsen: concertzalen, luchthavens, boulevards.

De gruwel went niet. Maar te midden van die menselijke tragedies sta ik elke keer vol ontzag voor de serene getuigenissen van de nabestaanden.

Zo ook de reactie van de moeder van het meisje dat werd doodgereden tijdens de betoging in Charlottesville.

“We zullen altijd van elkaar verschillen, we zullen boos zijn op elkaar. Maar laat die woede niet tot haat, geweld of angst leiden. Laat ons die verschillen en die woede omzetten in gepaste actie,” zei ze.

Er is nog iets wat me heeft getroffen die dag.

Dat van de zwarte politiemann bij de demonstratie van de KU KLux Klan. De agent doet zijn werk. Hij schermt de demonstranten af van tegenbetogers. Zijn ogen zitten verstopt achter zijn zonnebril. Maar ik kan me niet voorstellen dat die blik onbewogen is. De zwarte politie agent beschermt extreem-rechtse betogers die zwaaien met nazivlaggen en de Hitlergroet brengen. Ondanks de overduidelijke oproep tot haat, racisme en geweld tegen alles waar hij voor staat en wie hij is, blijft hij op post.

To serve and to protect. Zo overvleugelde hij zijn president en alle andere haatdragers achter hem.

Deze mensen bewijzen: èchte waardigheid zit in het opstaan in turbulente tijden, in het kiezen voor de hoop. In het tonen van veerkracht.

Het is die hoop die mensen drijft.

Het is die hoop die we moeten koesteren en voeden.

Het is hoop die altijd overwint.

SLOT

Vrienden,

Als er iets is waar wij als partij de afgelopen 20 jaar voor **staan**, dan is het de overtuiging dat wij verantwoordelijk zijn voor wat we achterlaten aan volgende generaties.

Als er iets is waarin wij **geloven**, dan is het in een menselijker, eerlijker en gezonder alternatief. Omdat opgroeien in een eeuw van verhitting mens noch planeet ten goede komt.

Als er iets is wat wij **delen**, dan is het de overtuiging dat het anders en beter kan.

Vrienden,

We zijn niet alleen. We zijn met steeds meer. Dat zie en voel je hier, dat merken we overal.

En al die mensen die vragen leiders die opstaan.

Leiders die ons samenbrengen en ons niet verdelen.

Leiders die ons sterker maken in plaats van aan ons lot over te laten.

Leiders die opnieuw hoop en perspectief brengen.

Die handschoen

Die handschoen neem ik, samen met jullie, met volle overtuiging op.

Bedankt.